



LA CAMPANA DE GRACIA

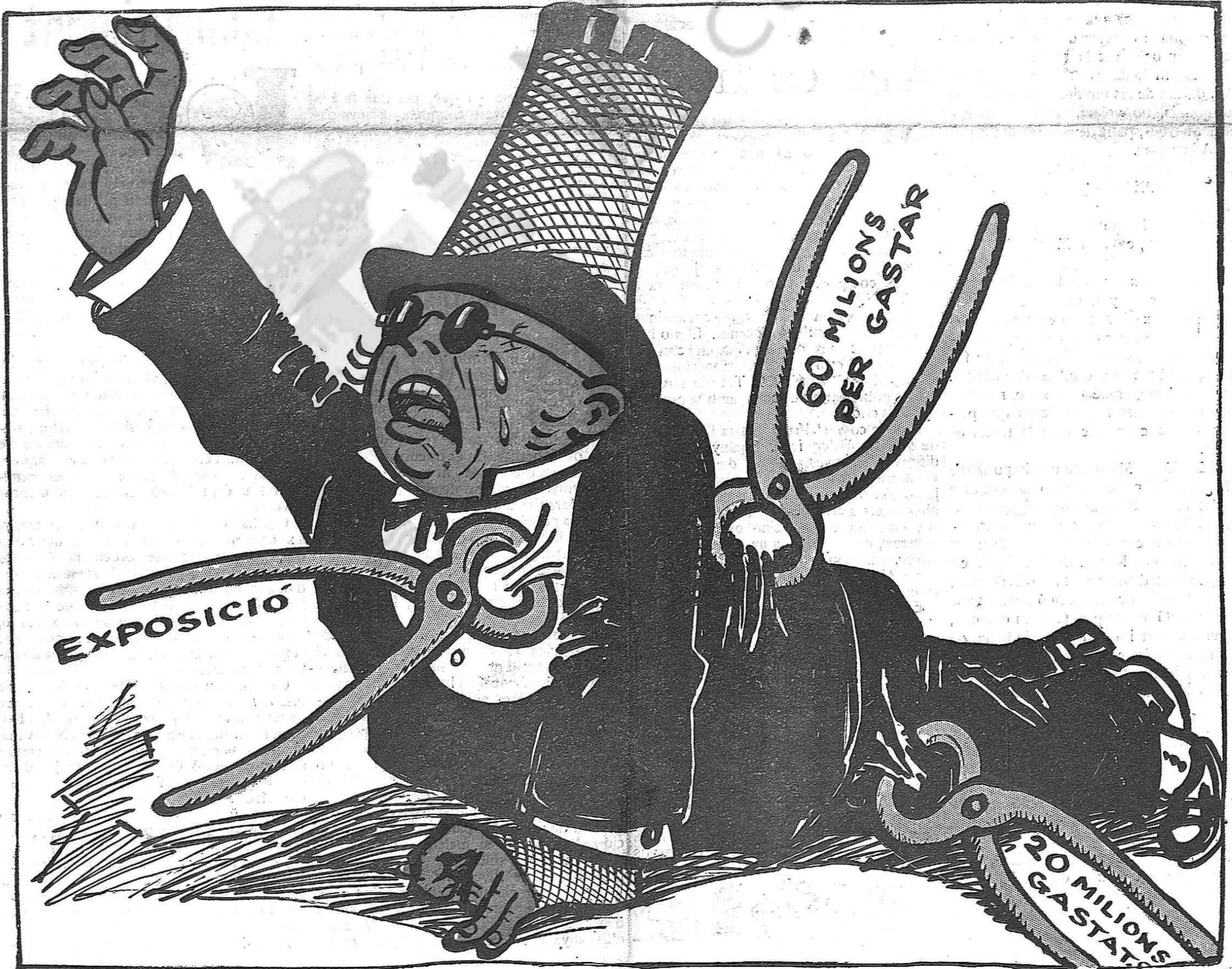
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIG.
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER 2'50

MALALTIES ENDEMIQUES



El "reuma" de Barcelona

Lerroux, africanista

L'auca del caudillo malo compta ja amb un nou redolt: Lerroux, africanista. Ja se li veta, temps hà, que's feia l'interessant amb l'anunci del seu discurs al Parlament. Ell volia parlar a darrera hora, quan el debat ja s'acabés. «Hablare—havla dit—cuando acabe de hablar el último acatarrado». Els homes del cadarn—En Maura i En Romanones—ja havien parlat. I En Lerroux s'ha alçat al Congrés per a defensar l'acció d'Espanya al Marroc i per a dir que cal continuar la guerra.

En Lerroux, que a les seves velleses és tan vanitós com en la seva joventut, es creia que el seu discurs seria una mena de tro sensacional. I la veritat és que l'opinió l'ha acollit amb indiferència. Els comentaristes que ha suscitat no tenen la calor de l'apassionament, sinó la fredor del menyspreu.

Un estadista, un home de Govern? I cal! Per a ésser estadista i home de Govern no n'hi prou amb renegar, fins quan no n'hi ha cap necessitat, de les pròpies conviccions radicals i revolucionàries. Aquest transformisme desllorigat està a l'abast de qualsevol aventurer. En Lerroux, africanista, fa l'efecte d'un acròbata de circ que vol cridar l'atenció per les seves contorsions violentes. L'espectacle és avorrit. El públic prefereix un entremet de pallassos.

Bogeria total



Entre els polítics conservadors sostenen, respecte al Marroc, l'instauració d'una política oportunista, els polítics dits d'esquerra, insisteixen en imposar una acció expansiva i conqueridora.

Un general, En Primo de Rivera, que s'ha batut en quatre campanyes africanes, demana l'abandó del Marroc, i En Lerroux, que en 1909 reivindicà la glòria de la setmana tràgica, arriba a la petició de Tànger. Un altre polític conservador, En Maura, fa de centre, proclamant la teoria del liberalisme, i En Melquiades Alvarez, que havia cridat, davant de les multituds republicanes: «No podem, no volem, no voldrem mai anar al Marroc», parla de la necessitat d'arribar a Alhucemas.

Tots els valors estan trasbalsats, i tots els esperits també. És impopular la guerra entre els conservadors, i directores de partits populars com En Lerroux, o de colles selectes i democràtiques, com En Melquiades Alvarez, creuen necessària la guerra, i no sols necessària, sinó aiximplada fins a iniciar un imperialisme espanyol. Les doctrines han tingut una marxa inversa. Les conservadores han passat a ésser dels radicals, i les radicals dels conservadors. Els generals se fan pacifistes i bèl·lics els capdells demòcrates. L'inversió seria gairebé total si no restessin elements socialistes i republicans que persisteixen en la conservació de la teoria de abandonó.

La qüestió del Marroc té una importància vital, prou vital per a que amb la seva base se constituï un bloc heterogeni, que en el Parlament i en les tribunes populars propagués la nova doctrina, tal com l'ha fixada el general Primo de Rivera. Perquè no's tracta de deixar sobtadament els territoris africans, sinó de condicionar l'evacuació arribant a la permuta de Gibraltar per Ceuta, i obtenint, a canvi dels territoris africans, indemnitzacions i franquícies comercials.

Això, ademés d'ésser d'un alt realisme, seria també d'un patriotisme definitiu. Un patriota espanyol què preferirà, Ceuta o Gibraltar? L'expansió estèril i danyosa, o bé l'integralisme nacional? Heu's aquí el dilema que planteja la tesi d'En Primo de Rivera, tesi que no és d'ara, sinó que vé del temps de Carles III, el bon rei que volia rescatar Gibraltar amb les places africanes «dañosas e improductivas».

Hi ha, doncs, un pensament tradicional espanyol que enforteix la doctrina anti-africana; i aquest pensament s'ha fet carn viva amb el drama de Melilla. Ja no's tracta d'una política, sinó d'un apremiant instint de viure.

Mentre cerquen el protectorat d'unes terres ingrates, en territori espanyol segueix un domini estranger, i a sobre, hem d'agotar la sang i els cabals per a aguantar la nostra permanència en aquelles terres.

S'inicia, doncs, una nova forma de patriotisme. Pensi's que Gibraltar ha estat programa sentimental de mitja Espanya. Pensi's que en aquest programa se afegeix el dels partits populars i l'orientació muda dels conservadors: Pensi's, finalment, que el protectorat espanyol al Marroc, va néixer d'una freda convenció internacional, sense altra intervenció espanyola que la d'uns diplomàtics.—PARADOX

Ara és hora



I cop de puny rebut al Marroc va deixar-nos com atontats. La tabalateria patriòtica va aprofitar-se d'aquell moment d'estupidesa per a llençar-se a tota mena d'expansions, i com que fan més soroll un miler que criden que vint milions que callen, va semblar que tota Espanya estava plena de sed de venjança i de fam de conquesta. I lo més calent era a l'aiguera.

L'opinió va consentir que enviessin a l'Àfrica milers i milers d'homes. El no haver-hi enviat més que soldats en actu i la presència del *cuotas* als seus respectius cosos va evitar un altre 1909. Tot feia semblar que el poble estava d'acord amb la campanya dels cridaires.

Però la cosa s'allarga massa i és hora ja de que acabi l'equivoc. Espanya veu amb disgust la sang vessada i els diners llençats. El Marroc no interessa a l'opinió popular i ja no són solament els socialistes i els republicans els partidaris de deixar córrer una aventura tan costosa, sinó que fins alguns generals, comprenent la inutilitat de l'actual esforç, indiquen la conveniència d'abandonar el Marroc, estudiant la manera de trobar alguna compensació en aquesta renúncia.

Es convenient aprofitar l'actual reacció de l'esperit públic, per a veure si es pot lograr que el bon sentit i el veritable patriotisme s'imposi als boigs somnis de conquesta d'alguns i a la cridòria patriòtica de molts.

Tot l'esforç gegantí que fa Espanya per a posar els peus sobre un rocam estèril de l'Àfrica, val més que l'esmerci en reconstituir el nostre terreny ric i fèrtil, improductiu i àrid per falta d'una obra de govern vigorosa i sana.

Si els que han callat fins avui se decideixen a parlar, podrà fer-se un estat d'opinió prou potent per a imposar una política de seny i de cordura.

JEPH DE JESPOS



La repatriació



Havem llegit les declaracions del general Berenguer? Si no les heveu llegides, llegiu-les. El Alt Comissari, per a aconortar la gent, ha dit dues coses que ell considera com a notícies excel·lents i alegradores. Ha dit que ja no s'embarcaran més tropes cap al Marroc i que cap allà al mes d'agost de l'any vinent s'acabarà la guerra.

Doncs si que són bones i aconsoladores les notícies que ens dona l'Alt Comissari! Les seves declaracions ens fan saber, d'una part, que es mantindrà al Marroc un exèrcit de 150,000 homes, i de l'altra part ens innoven que, a més del final de la tardor present, manquen encara tot un hivern, tota una primavera i quasi tot un estiu per a donar per acabada les operacions militars.

Tal és la beguda que el general Berenguer ens ha donat. Ell assegura que és una bona beguda. Si arriba a donar-nos una beguda dolenta, ens hauria dit que calia enviar al Marroc tots els homes vàlids de 15 a 50 anys i que la guèrra duraria un segle.

El general Berenguer, en les declaracions que comentem, ha usat un procediment semblant al d'aquell metge que deia a la família d'un home que havia pres mal: «Les meves impressions són optimistes. Només caldrà tallar-li una cama». Que repiquin doncs les campanes. La guerra durarà només nou mesos i mentre duri només hi haurà d'haver allí un exèrcit de 150,000 homes. N'hi ha per a posar-se a saltar d'alegria!

Les declaracions de l'Alt Comissari proven que dins el Govern de Madrid s'ha produït, en els darrers mesos, una reacció en sentit bèl·lic. Recordi's que, amb ocasió d'un fet d'armes afortunat per la banda del Gurgú, En Maura digué: «Això permetrà acabar les operacions més aviat de lo que'ns pensàvem». A més, en les últimes setmanes es parlava de la repatriació d'una part de l'exèrcit d'Àfrica.

Però ara caiem en què, pel que fa a la repatriació, el Govern compleix la seva paraula. Arriben del Marroc gran nombre de soldats repatriats. Són els malalts, són els pal·lúidics. Febre i quinina. L'espectre dels repatriats colonials torna a dressar-se pels carrers de les ciutats d'Espanya.

FULMEN

Deliri internacional



En Primo de Rivera, capità general de Madrid, s'ha pronunciat, al Senat, en contra de l'acció militar a l'Àfrica. En Primo de Rivera, home sincer, és partidari de la reconquesta de la plaça de Gibraltar. En el discurs pronunciat a l'Alta Cambra, raonà l'home el seu criteri, fonamentat en un punt de vista personal.

Les paraules d'En Primo de Rivera han alçat una polsaguera de mil dimonis. Aquests dies, no hi ha hagut a Espanya, en el món polític espanyol, altre tema de conversa que les afirmacions llençades pel general, que ha trobat la resposta al discurs, en les planes de la *Gaceta*. El capità general, ha sigut rellevat del càrrec.

En comentar el discurs d'En Primo de Rivera, al·leguen els periodistes afectes al Govern, el perill que resurt de fer determinades afirmacions, a l'hora mateixa en que el gros de l'exèrcit espanyol es troba d'operacions a Melilla. Certa mena de conceptes—diuen els diaris susdits—han de produir en l'ànim dels soldats que guerregen a l'Àfrica, una impressió dolorosa, ja que no d'abatiment. El menys indicat per a sustenir un criteri renyit amb el de la majoria de la nació, ha d'ésser un general, obligat per infinitat de motius, a palesar la circumspecció i el domini de si mateix, que s'exigeix en el darrer dels soldats.

En Primo de Rivera, ha fet bé, o ha fet malament, en parlar amb la franquesa i la sinceritat que tots li reconeixem. Havia d'amagar el seu sentiment respecte de l'acció d'Espanya a Àfrica, o ha completat el seu

deure, en exposar al País la seva opinió tocant al problema marroquí?

La resposta a les anteriors preguntes, pot dependre del tarannà de cada un. Del pensament que es tingui format relativament a l'obligació de tots vers a Espanya, a la que creuen servir per igual el socialista d'extrema esquerra i el conservador més furibund. Vol dir, que ens guardarem com d'escaldar-nos d'embaucar nos amb disquisicions. Allà cadascú amb la seva consciència. En Primo de Rivera, amb la condició de que ha realitzat un acte que devia. Els qui no pensin com ell, sancionant el correctiu de que el govern l'ha fet objecte.

Nosaltres, volem només recullir un extrem, sustentat darrerament per *La Epoca*, en tractar la qüestió.

Diu el diari conservador, que la Història, la geografia, la política, estan en contra de la tesi plantejada per En Primo de Rivera. Que de no existir altra raó per a aconsellar la nostra permanència a l'Àfrica, bastaria el fet d'ésser el Marroc la targeta d'Espanya en el concert internacional.

Targeta cara, a fe de Déu! i que hem oblidat de presentar tantes voltes com hem tingut per convenient, sense que pel descuit s'ensorrís el món, ni en fessin per això, de més o de menys.

Tant sofrir i tant treballar per la targeta internacional i fa poc, en ésser-nos conferida la comanda de intervenir en el bullit de l'Alta Silèsia, renunciarem a l'honor que els poblets litigants ens dispensaven.

Tanta fal·lera per a figurar internacionalment, i quan la guerra grossa imitem a l'avestruç.

I apedregàvem als que apuntaven la possibilitat d'intervenir en la lluita.

Embrutiment



La primordial condició que ha de posseir aquell qui es digui o pensi ésser reformador, és un sentit al que quasi podem anomenar pràctic, el qual li permeti no volguer recórrer en breus moments el camí que té tanta llargada com humanament caminar és pugui.

Fer-se la il·lusió de que trepigem macís rocam tot caminant per sobre una bombolla de sabó, sols pot portar per conseqüència la demostració d'una força que no existeix, que tan sols té volum, que tan sols enlluerna amb llurs colors violats, però que a la primera bufada, no resta esmicolada, desfeta, fosa.

Creure que la transformació dels pobles vers a una nova modalitat radica en la solució d'un punt de la vida d'aquests, és igual com creure que per a caminar precisen tan sols les cames. Són aquestes un factor principal, però cal que el reste de l'organisme secundi llur acció, car amb la falta d'aquest, malgrat la senitut d'aquelles, serà un caminar dificultós, i ni això serà quan hi manqui la voluntat.

Qui ha volgut fer creure, o quan menys així ha sigut interpretat, que l'avenc, caminar, podia realitzar-se procurant l'enfortiment no ja d'una part de l'organisme sinó d'una manifestació d'aquesta part, ha volgut fer creure en lo formós del llibre bloc de marbre. Si an aquest no se li dona expressió, difícil serà de veure'n-hi. Podrà imposar per la grandiositat de la massa, mai per la idealitat de la forma.

Cal que aquells que pretenguin fer un xic més *humà* a l'home, es facin ben bé càrrec de tot allò que li priva d'ésser-ho. Un bell conjunt, el destrueix un petit ferro. No és que nosaltres tinguem la pretensió de creure amb la perfecció dels homes, car ja sabem que la perfecció és l'únic medi per a veure's imperfecte.

Conseqüents amb la nostra norma, no sortint-se de la relativitat, avui, al parlar dels vicis a que està subjecte l'home no ho farem pas en un caire massa transcendental, sinó que ens limitarem a esboçar aquells que per la seva insignificància han pres carta de naturalitat i que per això són els més difícils de treure.

Al fer-ho no pensem pas solucionar res—

ens en fem càrrec—però, deixarem senyalada una d'aquelles tantes coses que demostren l'absurd que significa tancar els esguards i dir, anem al màxim, quant en realitat s'hauria de dir, fitem el màxim i anullem el mínim, i aleshores l'assoliment de mínim se ens faria inacabable i el màxim inassolible.

Són molts els que esdevindrien plens de sorpresa si quiscú els deia que viuen en un seguit embrutiment. I no obstant, això és ben cert. Altra cosa no és aquest esperit luxuriós—les més de les vegades producte de la inconsciència—que impera.

Fa esgarrifar an aquell que vol prestar-hi atenció, el concepte que de l'amor fisiològic tenen els més. Ignorants de la importància capdal que ell té, sols el vesilumen per a donar esplai a la imaginació, generalment sinó potent fresca, portant los això a adquirir uns hàbits que forçosament han de resultar de pèssims resultats.

L'home, per més que a tot hora es digui esclau, és indubtable que disposa més d'un moment de la seva voluntat amb tota sobirania. De l'ús que d'aquesta faci se'n podrà deduir la seva valor i són molts que no en tenen an aquest cas la més mínima, car sols saben aprofitar-la per a cercar un esbarjo que ademés d'atuir llurs potències fa que ni compte puguin donar-se de que viuen.

Això no fóra res si a l'home no se li donguessin mitjants per a fer-la aprofitable, però si tenint-los i sapiguent-los no es vol veure, dóna palesa mostra d'un atrofiament intel·lectual que per força fóra una contradicció per a fer obra que calgués comptar amb el desenrotlló intel·lectual de tots.

Tampoc creiem que deixi de tindre importància perquè no fos trencada l'harmonia del conjunt el fruit regnant de fer un us ineducat i innecessari de la para, i no ho diem pas per sentimentalismes.

Moltes altres demostracions podríem aduir però no són necessàries si reflexionem ço que les anteriors signifiquen.

En contra de tot pot dir-se que tot és qüestió de educació. Molt cert. Cal educar. Això que no potser és refiar-se dels que no tenen aquesta educació.

I en quant al mitjà diem-ne pedagògic, creiem que fóra el més encertat no deixar-les al marge aquestes qüestions tot titllant-les d'insignificants, sinó posar el ferro roent de la veritat nua a les carns d'aquells que se els hi ha fet insensible.

En certa ocasió llegírem <ferro i foc mo- gut amb cura i amor>. Per a nosaltres és encertat.

MIQUEL D'ARNAU

La generositat (?) d'En Romanones

Decididament, En Romanones és el primer negociant, no sols d'Espanya sinó que també del *globo terràqueo*.

L'altre dia al «Ritz» tingué lloc la subasta d'almohadones a favor dels ferits de la guerra d'Àfrica.

I el coix de Guadalajara, fent un punt de home generós i patriòtic, va oferir fins a tres mil pàpies pel coixinet donat per la *reina jove*.

I la *gente bien* que assistia a la festa, exclamà a chor:

—Oh, En Romanones! I que n'és d'esplèndit!

Mes... ara resulta que el valor intrínsec del real almohadón és de 4,000 pessetes.

Doscents amadeus que s'ha estalviat el conde, perquè lo que és al «Siglo» per tres mil de l'ala no l'hauria trobat pas...

Res, que En Romanones no s'fluixa la mosca si no sap per endavant que, per cap baix, no hi guanya el 25 per cent!

TENU

No pas per ara, germà

La Veu de Catalunya s'enfutisma i perd el món de vista davant dels atacs que una part de la «Premsa» madrilenya dirigeix a En Cambó.

I talment com si es tractés de la causa de Catalunya, dedica, a l'assumpte, editorial darrera editorial. Molestar a En Cambó, supo-

Diàleg de circumstàncies



—Fins al 1925?... Sí que s'allarga això!..

—Millor. Això és com les obres de les esglésies: com més s'allarguen, més diners se remenen.

sa per a *La Veu*, un delictes de lesa pàtria. Diria's que els catalans hem de veure en la campanya, justa o injusta, menada pels diaris contra En Cambó, un insult a la nostra dignitat.

Sortosament, com passa amb la dicció dels mals comedians, els tocs a sometent etzibats al sudit propòsit per l'orgue regionalista, sonen a buid. Molt soroll de boixets, i poques puntes. Molta fressa i poca endreça. Es en va que cerqui *La Veu* solidaritzar a Catalunya amb la gestió ministerial de En Cambó, que per nosaltres ha assolit la categoria d'un ministre més a afegir a la llista interminable dels que abans que ell ho han sigut.

La simpatia i l'apoi que indirectament reclama per a En Cambó, l'obtidria dels catalans, si a l'hora de vestir la casaca ministerial hagués obtingut el prohom lligaire satisfacció a qualque punt dels que són la base de la nostra protesta enfront a les oligarquies que des de Madrid ens desgovernen. Si a l'ensempe que el jurament de fidelitat a la Corona, hagués recabat la supressió de la llei de jurisdiccions, posem per exemple, de mides decretades contra Catalunya, principalment.

En Cambó, com un de tants polítics professionals, com un vanitos, o un impacient vulgar, ha acceptat per dos voltes el formar part d'uns ministeris, en els que sabia per endavant que res de profit podria intentar-hi. Aquesta vegada, al costat d'En Lacierva, contra l'orientació política del qual havia menat sorolloses campanyes. Contra el que havia esgrimí tota mena d'armes oposicionistes.

I si no és de Catalunya, si no ens lliga amb ell cap llaçada espiritual, a sant de que volen que prenguem candela en l'enterro? El que més i el que menys dels ciutadans que aquí restem, pensa que ja s'ho farà En Cambó, si per aquest o l'altre motiu, és objecte de les iredes de la Premsa o dels polítics. Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era. Qui tingui mals de cap, que se'ls passi.

Ara mateix, amb motiu de l'arribada a Madrid del general Berenguer, han volgut els incensaires d'En Cambó, treure partit del fet de que el seu ídol no hagués anat a la estació a esperar al Alt Comissari del Marroc. L'absència d'En Cambó, intentaren aprofitar-la els seus parcials, per a presentar al ídol com a un ministre de fusta diferenta de la que semblen fets els altres; com a un ministre personal, refractari a les cerimònies

i a les etiquetes que la vida oficial imposa.

En lo bo de la tasca arriba la nova de que En Cambó, que no baixà a l'estació a rebre a En Berenguer, havia estat present, en canvi, en el dinar ofert an aquest en el ministeri de la Guerra. Per si mancava quelcom, es parlà i tot d'una renovació del actual ministeri, del que's diu si sortiran els personatges lliberals i en el que s'assegura quedarà En Cambó.

La dèria per a ésser govern, sigui com sigui i amb qui sigui, el fa semblar com una gota d'aigua a una altra gota, a En Lacierva.

I vol *La Veu* que ens indignem si l'ataquen? Déu la faci bona!

Notes de fora

Vendrell.—El prop-passat diumenge, tingué lloc en aquesta vila l'anunciada conferència a càrrec d'En Eugeni Duch Salvat, presidint l'acte el diputat a Cortes pel districte En Lluís Figuerola, acompanyat de l'alcalde, regidors de la majoria republicana, el diputat provincial En Emili Folch i nombrosos delegats dels pobles del districte, així com de la Junta del «Centre Republicà Autonomista», on tingué lloc aquesta nova i encoratjadora manifestació republicana.

També hi assisió En Solà Tutusaus, en nom del Comité Federal Històric de Barcelona.

El company Duch Salvat glosà la crítica situació que atravesava Espanya degut a la funesta obra dels mals governs de la monarquia, que si fan com sempre de les seves, es deu, més que res, a que'l poble espanyol està empeltat de *manso cordero*, car de lo contrari temps faria que tot lo existent se'n hauria anat a rodar.

En Duch, referí algunes coses vistes i observades durant els diversos viatges que ha fet a la zona del Rif en els darrers vuit anys, i s'extengué, ademés, en consideracions que causaren forta impressió a l'auditori.

Feu vots per a la immediata reorganització d'un fort partit d'esquerra.

Combaté durament la política lliguera i oferí seguir treballant junt amb els correligionaris del reste de Catalunya per la causa de la república federal.

No cal dir que, durant l'acte, regnà un gran entusiasme, que'ns recordà els millors temps.

Creu Alta.—Nosaltres sentim pel poble de Sarrià simpatia i liàstima. No cal que us esforceu en protesta, víctims sarrianencs, que l'agregació a Barcelona la teniu feta, i aquí no hi ha altra raó que la força.

Nosaltres que formavem part del extingit poble de Sant Pere de Terrassa, també en l'any 1904, aquest va ésser agregat a Terrassa i la nostra barriada a Sabadell, i els que cuidaren de fer l'agregació foren el difunt fill del mestre de l'autonomia, Pi i Margall, i el flamant cefensor que us ha sortit, don Alfons Sala i Argemí, diputats a Cortes respectivament de Sabadell i Terrassa en aquella època.

També nosaltres teníem vida pròpia, tampoc devíem una pesseta a ningú i era el poble de la antiga Egara, el de més extensió de terreny a Catalunya, emperó, teníem un defecte: erem republicans, i *En Sala ens treta amb gust del Districte i En Pi i Arsuaga mirava d'arplegar aquells vots*.

No cregueu això que us diuen, que passat algún temps beneireu l'agregació per tocar-ne bons resultats, perquè nosaltres, que també ens ho deien, al cap de deu anys ens van fer un safarex públic, tenim les acerces que les hem tingut de pagar particularment, i les concessions que la llei d'agregació ens otorgava de que els tributs que pagava Sabadell, nosaltres, gradualment durant deu anys les aniríem pagant per dècimes parts, va ésser un quènto; no així l'Ajuntament que ho deduïa del Estat en virtut de la Llei, però que nosaltres tributavem igual que'l primer sabadellenc.

I després, com la nostra força republicana en eleccions municipals hi portava defensors de la nostra causa, com Creu Alta votava sola essent un sol Districte, ens varen fer com als *caballs massa valents*, ens partien el Districte en dos, confonent-nos amb els electors dels districtes primer i quart, essent aquests en majoria.

Per això nosaltres, com sentim tanta xerrameca de justícia, moralitat i autonomia, ens vé a flor de llavi desseguida allò de... *demà ens ajeitaràs!*

Sabadell.—El nostre Ajuntament, de molt temps, vé dient que hi ha excés de personal empleat, i lo més just fóra que en cas d'ésser veritat, s'amortísessin les places vagants i fossin ocupades pel mateix suposat personal excessiu. No obstant, ara ha passat que per a ocupar un ex regidor de l'Acadèmia Catòlica, no s'ha tingut en compte, malgrat haver-ho demanat la Directiva de l'Associació d'Empleats municipals.

En la sessió municipal que havia de fer-se el nomenament, la minoria republicana va protestar-ne, a excepció del regidor *federat* Ninet que va entrar al Saló de Sessions un cop efectuat el nomenament, essent objecte de justificades murmuracions. El partit federal, que en diferents ocasions haurà vist les ridiculeses de aquest petit burgès (com ara mateix amb l'assumpte del carril elèctric, que amb el seu procedir ha ajudat que la Companyia fes l'estació fora població), mirará en lo successiu de posar homes al Municipi que tinguin l'edat, puix En Ninet, al elegir-lo no tenia els 25 anys, i sempre és perillós confiar coses a *menors d'edat*.

D'AQUÍ I D'ALLÀ

La xicota és Barcelona, el jovincel és Sarrià; ella vol que aquest l'estimi, ell fa el met i arrufa el nas.
—Per què em dones aquest xasco?
—Perquè no m'agrades, clar.
—Doncs jo faré que't segrestin.
—Oh!... «L'ànima és meva», saps?
—Si a pesar d'això el casori s'arriba a tirá endavant, tan bon punt al pis s'instalin, calculeu quin daitabaix!

Quan En Briand marxà a Amèrica per xò del desarmament, al seu *mundo* sols hi duia bons propòsits i papers.
Ara en torna, i aquell *mundo*, sabeu de què el porta ple?
L'una meitat, de romansos; l'altra meitat, de fusells.

Il·lús Cambó!... Nit i dia, amb quin frenesi treballa, estudiant com podrà fer-s'ho per trobà els rals que li falten!
—Rageu, milions!—crida el Ompliu-me les buides caixes!
Cuiteu, veniu, que us espero!
Però ai! els milions no rajor
I és que el desditxat no r que, en l'estat actual d'Esp mes que un home, es nec un sant que faci miracle

A Rússia fa quinze dies para. que de caure neu no

pobre:—
pensa
panya,
essita
.s.

Les ciutats n'estan cobertes,
n'estan coberts monts i planes.
—Però, què és això?— murmura
En Lenin, mirant en l'aire:—
Qui és que d'aquesta manera
tots els meus plans desbarata? —
I té raó, no hi ha dubte;
si segueix nevant, fracassa:
ell vol fer la Rússia roja,
i el cel li està posant blanca.

El fandango del Nord d'Àfrica
segueix, però se'm figura,
a jutjar per certs indicis,
que com més va, més s'embruta.
Allò vé a ésser, comparant-ho
amb la seva pròpia fruita,
com una figa de moro:
poca teca... i moltes punxes.

—Apa, muller, ves a plaça
i compra un bon dinar; té.

—Bé, què'm dones aquí? Un duro?
—Sí, espavila't; no'n finc més.
—Doncs sí que vas ben lluny d'osques.
—No n'hi ha prou?
—Què hi ha d'haver!
Un duro, avui, sols arriba
per comprà els escuradents.

C. GUMÀ

REPICS

Les Joventuts Nacionalistes han enviat felicitacions an En Macià pel seu valent discurs en el Congrés contra la política colonitzadora.
Li diuen entre altres coses: «Vos sou l'únic capdill del poble català».
Tenen raó. Però no'ns fem il·lusions: si ell és un capdill, el poble, ara com ara, és un capdell...
O pitjor encara: una troca enredada.

Acabat, amén Jesús



Extrema resolució
a la que haurà de acudir

el pobre barceloní
després de l'Exposició.

Els pacifistes



—Veiam si quan torni, haureu enllestit els cent canons i els deu cuirassats.

—On va?

—A la Conferència del Desarmament.

Diner barato



—Vol fer el favor de donar-me 100,000 "corones"?

—Les vol en un xec?

—No, senyor; en bitllets del Banc Austriac. Són per a empaperar una habitació.

Ha sigut nomenat quefe de la minoria radical de l'Ajuntament el senyor Montaner.
De la *minoria*?
Doncs lo que és ell no és pas dels *menors*, que és alt com un Sant Pau.
Gràcies a Déu que tenen un quefe d'altura.

Un dia d'aquests començarà en la Casa del Poble el famós «Congreso Radical».
A la bestreta, ja pot afirmar-se quina serà la conclusió suprema d'aqueixes reunions:
Ajupir-se tote; les feres als peus del dormador.

En el seu darrer discurs parlamentari En Lerroix ha dit:
—¡Hacen falta hombres nuevos!
Això rai; és molt senzill.
Que's retiri i que deixi passar als joves.

Llegim:
«Ayer, salieron juntos para Madrid los señores Sala (don Alfonso) y marqués de Foronda». Justa, noil... Ve't aquí un bon tronc:
El rei dels tramvies i el rei de les tartanes.

Dues notícies:
«El Juzgado del Congreso de Madrid solicita la busca y captura de don Marcelino Domingo».

«Don Marcelino Domingo embarcarà mañana en Cherburgo para la Habana».
Que li facin un nus a la cua.

EN PREPARACIÓ

ALMANAC

DE

La Campana de Gràcia

per a l'any 1922

Ninots polítics — Text variat

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUELTA, carrer del Olm, número 8